

dikesyre af Træ, hvilket er en Beskæftigelse, der giver betydelig flere Arbejdere Underhold, til Gengæld bliver hemmet. Den ærede Minister er der efter min Mening gaaet en gal Vej ved at nedsætte Eddikesyre med over 10 pCt. Syreindhold fra 40 Øre pr. Kg. til 20 Øre, medens til Gengæld Flertallets oprindelige Forslag af 30 Øre for Eddike paa Glasballoner af Finansministeren er nedsat til 15 Øre. Men da der nu i Eddike er mellem 5 og 10 pCt. Eddikesyre, synes det mig, at den Omstændighed, at man nedsætter Tolden paa Eddikesyre af mer end 10 pCt. Syreindhold fra 40 til 20 Øre ikke berettiger til at nedsætte Eddiken fra 30 til 15 Øre. Jeg kan ikke se andet end, at den ærede Minister vistnok her har grebet fejl, og beder ham derfor overveje denne Sag. Med Hensyn til den Skrivelse, den ærede Minister sendte os angaaende Tolden paa Eddike, er der her noget, der er meget karakteriserende for Ministeren selv, nemlig, at der er en ligefrem Glæde hos Ministeren — man ser her den højtærede Minister og hans Generaldirektør danse Cancan af Glæde og gnide sig i Hænderne — en ligefrem Glæde over, at nu ere vi sikre paa, at der ikke kan lægges en Eddikefabrik her i Landet. Omtrent saaledes skriver Ministeren, men jeg tør sige, at Ministeren og hans Generaldirektør maaske dog skulde være en lille Smule mere forsigtige. Jeg antager ikke, at Grunden er den, at den ærede Minister har noget imod Skorstene og Fabrikker. Herregud, de ere i hvert Fald Skatteobjekter! Jeg tror ligefrem, at der her er et Udslag af Generaldirektoratets Uvillie imod — og den kender jeg fra tidligere Tid — og Frygt for, at der skal være Mulighed for, at en Told, som er paaregnet, ikke skal gaa ind i Statskassen, og den Omstændighed gør, at Generaldirektøren har faaet sin Minister til at sætte sit Navn under saadan noget: Nu ere vi aldeles sikre paa, at der ingen Fabrik vil kunne blive — en Jubel, som altfor let kan blive misforstaaet.

Jeg vender mig nu til Positionen Farvestoffer, til hvilken der er stillet nogle Ændringsforslag af det ærede Medlem for Horsens, som jeg har tilladt mig at optage. Det staar for mig noget tvivlsomt, om det er rigtigt, naar han ønsker at føre Dejgfarver, relativt billige Farver, op i Position Nr. 32, nemlig til en Told af 20 Øre. Derimod kan jeg bedre forstaa, at det ærede Medlem ønsker det samme gjort for Trykkerfarver, og navnlig er der et Punkt, hvor han har uendelig Ret, nemlig med

Hensyn til kulørte Trykkerfarver, der efter deres Værdi have hjemme paa Position Nr. 32 og ikke paa Nr. 33, den lavere Sats af 8 Øre. Det ærede Medlem har foreslaaet en Middelvej — og der er maaske en hel Del i hans Forslag, der er værd at overveje, nemlig — at Trykkerfarver, der indføres i Colli paa 200 Pd., gaa under den billigere Sats, medens Trykkerfarver i Colli paa under 200 Pd. gaa under den dyrere Sats. Følgen vil blive, at der bliver nogen Beskyttelse for den indenlandske Industri, men paa den anden Side vil denne Beskyttelse ikke fuldt ud kunne udnyttes. Thi ellers vilde det mulig kunne betale sig at indføre Trykkerfarver fra Udlandet i samlede Mængder, naar Bogtrykkerne kunde blive enige derom.

Angaaende Satsen Sværte skal jeg kun gøre en enkelt Bemærkning. Jeg synes, at der i det vedkommende Andragende er noget, de Herrer burde tage sig ad notam. Jeg siger det ikke, fordi jeg er bleven bestukket ved Hjælp af den lille Æske Sværte til 5 Øre, der er bleven lagt til hver af os. De Herrer vide maaske ikke, at ovre i Amerika plejer man at lægge en Aktie til flere Tusinde Kroner paa det Medlems Bord, man ønsker at bevæge. Jeg tror, at Sværtefabrikanterne for saa vidt have Ret, som de gøre opmærksom paa, at deres Varer sælges i Blik, og i det Øjeblik, der er Told paa Blikæsker, er det kun rigtigt, at man forhøjer Tolden paa Sværten. Man bør overhovedet følge det Princip, at hvor som helst der er en Vare, der nødvendigvis maa leveres i en fortoldet Indpakning, maa der tages noget Hensyn til denne Ting, og jeg vil bede den ærede Minister være imødekommende paa dette Punkt.

Jeg skal dernæst nævne Position Nr. 35, nemlig „Fjer“, fordi jeg ønsker at nævne dels Mindretallets Ændring og dels et højst ejendommeligt Andragende. Dette Andragende viser i Virkeligheden, hvorledes man ikke skal lave en Toldlov. Der er i Frihavnen en Mand, som hedder Cohn, og som har et Fjerrenseri. Nu begynder han Argumentationen i sit meget vidtløftige Andragende paa følgende Maade: Det, det gælder om, er at hjælpe, ikke Fjerrensierne, siger han, men at hjælpe Fjerkræopdrætterne. Thi have vi ordentlige Fjerrensier, ville de være naturlige Aftagere af Fjerene fra Husmændenes Høns. Med andre Ord, mine Herrer, der er her et Bi-produkt i det lille Husmandsbrug, som ofte gaar unyttet hen, siger denne Mand, og det har han Ret i. Men saa siger han